

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

*Актуальні
проблеми
сучасної
філології*

МОВОЗНАВЧІ СТУДІЇ

Збірник наукових праць
Випуск XIV

*Наукові записки
Рівненського державного
гуманітарного університету*

Рівне–2006

ББК 81 Актуальні проблеми сучасної філології. Мовознавчі студії. Збірник наукових праць Рівненського
А 43 державного гуманітарного університету.
4 Вип. 14. – Рівне: РДГУ, 2006. – 100 с.
УДК
811.161.2

Збірник наукових праць містить статті з актуальних проблем мовознавства, системних відношень української мови, лінгвістики тексту, теорії мовної освіти та культури мовлення.

Опубліковані матеріали можуть бути корисними для науковців, викладачів та студентів, учителів.

Редакційна колегія:

Головний редактор **Шульжук Каленик Федорович**,
доктор філологічних наук, професор,
завідувач кафедри української мови
Рівненського державного гуманітарного університету,
Дійсний член Академії наук вищої школи України

Члени редакційної колегії:

1. **Вихованець І.Р.**, член-кореспондент НАН України, доктор філологічних наук, професор, завідувач відділу граматики і фонетики української мови Інституту української мови НАН України (м. Київ).
2. **Гуйванюк Н.В.**, доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри української сучасної мови Чернівецького національного університету ім. Ю.Федьковича.
3. **Загнітко А.П.**, доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри української мови Донецького національного університету.
4. **Іваницька Н.Л.**, доктор філологічних наук, професор кафедри методики лінгвістичних дисциплін Інституту філології і журналістики Вінницького державного педагогічного університету ім. М.Коцюбинського.
5. **Кірілкова Н.В.**, кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Рівненського державного гуманітарного університету.
6. **Кузьмич О.О.**, кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Рівненського державного гуманітарного університету.
7. **Поліщук Я.О.**, доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри української літератури Рівненського державного гуманітарного університету.
8. **Степанова О.І.**, кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Рівненського державного гуманітарного університету.
9. **Тищенко О.В.**, доктор філологічних наук, професор, проректор з наукової роботи Рівненського інституту слов'язнавства Київського славістичного університету.
10. **Шкарбан Т.М.**, кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Рівненського державного гуманітарного університету.
11. **Шульжук Н.В.**, кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри методики викладання та культури української мови Рівненського державного гуманітарного університету.

Упорядники: Якимчук О.І., Степанова О.І.

Друкується за рішенням вченої ради
Рівненського державного гуманітарного університету
(протокол № 10 від 26 травня 2006 р.)

За точність і грамотність публікацій відповідають автори. Рукописи не рецензуються і не повертаються.
Адреса редакції: 33000, м. Рівне, вул. С. Бандери, 12. Рівненський державний гуманітарний університет.
(вул. Остафова, 31; кафедра української мови)

ISBN 966–72–81–04–9

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2006.

Дощопад, ім., ч.р., *Веду дощопад недрібний! – / струменями пролю в громівцях, / тисячами додзюрчать...* (ВБар2:178 # 1981).

Зверхблискавка, ім., ж.р., *...від зверхблискавки, в млість на довкільну, / мов звергнуто небесну кадильню!..* (ВБар2:100 # 1980).

Зверхзлива, ім., ж.р., *Тоді – пролилася! лісами плескуча – зверхзлива з хмарин них комор* (ВБар2:196 # 1981).

Зірковник, ім., ч.р., *... там грядкою настав зірковник* (ВБар1:167 # (1949) 1989).

Кара-злива, ім., ж.р., *... коли в красу-срібноколірність, сховають злобу нечестиву / і поклянуться: вікнами домів'я, / і кликнуть грім і кару-зливу, що добрі!* (ВБар1:80 # 1945).

Отже, створення словників індивідуально-авторських новотворів є доцільним, оскільки матеріали словника дадуть можливість коментувати досить велику кількість слів під час стилістичного аналізу художнього твору. На думку науковців, словники авторських новотворів прислужаться як багате лінгвістичне джерело і значною мірою полегшуватимуть науково-дослідну

роботу лінгвістів під час вивчення стилю окремих авторів, допомагатимуть дослідникам стилістики, оказіонального словотворення, поетичної семіотики [3: 196]. Такі словники стимулюватимуть вивчення мови художнього тексту. Сучасна лексикографія не повинна бути байдужою до цього актуального та перспективного лексичного матеріалу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Вокальчук Г.М. Авторський неологізм в українській поезії ХХ століття (лексикографічний аспект) / За ред. А.П. Грищенка: Монографія. – Рівне: Науково-видавничий центр „Перспектива”, 2004. – 524 с.
2. Вокальчук Г.М. Авторський неологізм в українській поезії ХХ століття: проблеми лексикографічного опису // *Ucrainica 1. Současna ukrajinstika. Problemy jazyka, literatury a kultury. Sbornik članků. 2. Olomoucké symposium ukrajinistů 26. – 28. srpna 2004. – Olomouk: Universita Palackého, 2004. – S.143 – 147.*
3. Жижомо О.О. Індивідуально-авторські новотвори в поетичному дискурсі 80-90 років ХХ століття. Рукопис дисертації на здобуття наук. ступ. канд. філол. наук. – Донецьк, 2003. – 242 с.

РЕЗЮМЕ

В статтє анализируются некоторые аспекты теории и практики лексикографирования индивидуально-авторских новообразований, описываются сложные случаи разработки словарных статей „Словаря авторских неологизмов Василя Барки”.

УДК 811.161.2'371.623

Наталія ГАВРИЛЮК

ЮКСТАПОЗИТИ У ТВОРЧОМУ ДОРОБКУ НЕОКЛАСИКІВ

Виразною стильовою ознакою поетичного мовлення ХХ ст. є активне вживання юкстапозитів – складених номінацій на зразок: *синь-дорога* (Н. Забіла), *земля-зозуля* (М. Вінграновський), *мисль-ластівка* (Д. Павличко), *непомітно-клично* (М. Семенко), *рости-виникати* (М. Зеров), зумовлене можливістю таких слів у лаконічній формі виразити значний семантичний обсяг. Окрім того, вони є експресивнішими порівняно зі сполученням простих слів, пор.: *мисль-птиця* (М. Хвильовий) – *мисль, як птиця*; *дим-попіл* (Юрій Клен) – *дим і попіл*.

Семантичні і словотвірні особливості юкстапозитів частково описані науковцями на матеріалі української й російської мов (Н. Клименко, Г. Вокальчук, Л. Ставицька, М. Шанський, проте й досі немає ґрунтового

дослідження, присвяченого комплексному аналізу таких найменувань. Саме тому ця група нових слів потребує, на наш погляд, якнайбільшої кількості розвідок, що допоможе виявити шляхи і причини виникнення складених найменувань, їхні структурні, семантичні та стилістичні особливості, і в подальшому – зробити теоретичні узагальнення щодо специфіки виникнення і функціонування юкстапозитів.

Значний внесок у творення нових слів зробили українські неокласики, творчість яких з об'єктивних причин довгий час лишалася поза увагою як широкого кола читачів, так і науковців. Численну групу в доробку поетів формують юкстапозити, котрі раніше не були предметом окремого дослідження. Тому метою пропонованої статті є аналіз структурних типів,

семантичних груп складених найменувань та з'ясування причин їх виникнення.

За частиномовною належністю серед юкстапозитів переважають іменникові номінації: *бабуся-хата*, *бій-негода*, *серце-осередок* (Юрій Клен), *будинок-дивогляд*, *невдаха-чоловік*, *рана-мука* (М. Рильський), *янгол-небожитель*, *латинник-маруда* (М. Драй-Хмара), *велетень-сосна*, *ворог-брат* (П. Филипович), *літун-крилоробець*, *метушня-різанина*, *племін-стріла* (М. Зеров). Значно меншою кількістю репрезентовані дієслова: *стогнати-тріщати* (М. Зеров), *защеміти-забитися* (М. Рильський), *ревіти-реготатися* (Юрій Клен) і прислівники: *млосно-ласкаво* (Юрій Клен), *дивовижно-сміло* (М. Рильський).

У сучасному мовознавстві юкстапозити визначаються як складні слова, утворені шляхом поєднання в межах однієї номінативної одиниці двох (зрідка більше) слів [4: 810; 1: 103]. Переважно в одне складене найменування об'єднуються два узуальні слова. Серед індивідуально-авторських складених слів трапляються юкстапозити, один з компонентів яких виражений теж новотвором поета, напр., *шалалут-пусторіг* (Юрій Клен), де *шалалут* – узуальне слово, а *пусторіг* – оказіональне, чи *літун-крилоробець* (М. Зеров), де оказіональним є компонент *крилоробець*. Обидва юкстапозити вживаються для образної характеристики міфологічних істот: перша – чорта, друга – Ікара. Оказіональний компонент вказує на характерну чи індивідуально сприйняту особливість означуваного денотата (яка, однак, не мала однослівної назви в мові), а, поєднуючись з узуальним компонентом, створює завершений образ. Об'єднання в одній номінації узуального й оказіонального слів є мовленнєвою моделлю і загалом свідчить про невичерпні можливості словотворення.

За структурно-семантичними ознаками серед складених слів мовознавці виділяють: слова-повтори, синонімічні зближення, парні зближення сумарної семантики та утворення, у яких один з компонентів є означуваним, а інший – означенням [5: 270-271].

У творчості українських неокласиків найменшу групу юкстапозитів формують слова-повтори: *вити-вити* (Юрій Клен), *провесна-весна*, *сміх-пересміх*, *молоти-перемолоти*, *голос-голосок*, *рости-зростати* (М. Рильський). Основною причиною появи таких

номінацій дослідники називають стилізацію контексту під народнопоетичне мовлення [1: 103].

Синонімічні зближення представлені переважно дієсловами: *дрижати-тріпотати*, *гатити-гупати*, *ридати-плакати* (Юрій Клен), *плакати-ридати*, *ждати-виглядати*, *чекати-виглядати*, *дзвеніти-брякотіти* (М. Рильський), рідше – іменниками: *метелиця-кура* (М. Драй-Хмара), *чаклун-чародій*, *піп-священик*, *володар-пан* (Юрій Клен), *чад-дим* (М. Зеров). Хоча загалом і цей тип юкстапозитів є малопродуктивним. Поява таких номінацій зумовлена прагненням автора виділити якусь ознаку чи посилити емоційне звучання (тло) поезії: „*Там церква, полум'ям поійнята, / тлумила крики гомінки, / і не вгавали вопіяти / у тій церкві Матері-жінки. / Гатили-гупали у двері, / троцили об каміння череп...*” („Попіл імперій”). Часто складні утворення цього типу є римами до загальноновживаних слів: „*Суха зима. Земля – як жузіль, / така моруга і стара, / адесь на півдні білий кужіль / пряде метелиця-кура*” („Сліпа”).

Малопродуктивними в доробку неокласиків є також парні зближення сумарного характеру, які, об'єднуючи різні слова, позначають єдине поняття, напр.: *півлюдина-півзвір* (М. Зеров) – „потвора”, *мить-хвилина* (Юрій Клен) – „дуже короткий час”, *грати-сміятися* (М. Рильський) – у контексті – „переливатися різними барвами”: „*...Річка блакитна грає-сміється / Сріблом-водою своєю*” („Мрії”).

У творах неокласиків, як і в поетичному мовленні в цілому, ширше представлені юкстапозити, у яких один з компонентів, стрижневий, є означуваним, а інший, залежний, – означенням, при цьому залежний компонент може перебувати як у пре-, так і в постпозиції. Активність таких новотворів пояснюється їх здатністю в лаконічній формі не лише позначити, а й охарактеризувати денотат. Номінації цього типу виділяють ознаку, яка є важливою в даному контексті, напр.: „*Дикун-маляр чорнить недбало / Картину генія-творця, / Й малюнок варварський зухвало / Вкрива забутий твір митця*” (Юрій Клен), де за ознакою талановитості протиставляються бездарний і геніальний художники. Експресивністю вирізняються складні найменування, у яких компоненти поєднуються на метафоричній основі, створюючи яскраві образи: *пісня-страдниця*, *нахаба-вітер*, *осінь-маляр*, *берізка-сирітка*, *бабуся-школа* (М. Рильський), *бабуся-хата* (Юрій Клен). Незвичне поєднання компонентів спостерігаємо в

новотворах Юрія Клена *ритм-обід*, *рима-шпиця*. Аналізовані юкстапозити органічно влітаються в контекст для образної характеристики децими – форми, якою написано „Енеїду” І. Котляревського та фрагмент III частини поеми „Попіл імперій”: „*Строфа – мій віз, рядки – колеса, / і тих коліс у воза десять. / Їх ритмом-ободом стягнуть, / мастить їх дьогтем – серця кров'ю / і рими-шпиці яворові / мені крутити допоможть*”.

Особливою експресивністю відзначаються юкстапозити, які є результатом згорнутих порівнянь, напр.: *іскорка-бджола* (Юрій Клен), тобто „*бджола, як іскорка*” чи *роса-перлина* (М. Рильський) – „*роса, як перлина*”. Складні найменування цього типу властиві переважно творчості М. Рильського, що свідчить про асоціативно-образне сприйняття світу поетом: *стріла-пісня, прокляття-блискавка, острівок-копця, блискавка-порив, крило-хмара, зоря-вербена*. Значно меншою кількістю представлені такі юкстапозити в доробку інших неокласиків: *милиця-нога, іскорка-бджола* (Юрій Клен), *серце-крижина* (П. Филипович), *блискавка-змія* (М. Драй-Хмара).

У значеннєвому плані серед юкстапозитів-іменників виділяються такі групи номінацій: назви осіб (НО), тварин, рослин, явищ природи, почуттів, часових понять та ін.

Найчисельнішу групу формують НО, у яких стрижневий компонент може бути виражений словом, що позначає осіб за: статевою належністю: *діва-дуреп* (М. Драй-Хмара), *страдниця-жінка, коханка-жінка, рабінця-жінка, трудівниця-жінка, свобода-дівчина, невдаха-чоловік, хлопчина-пустун* (М. Рильський); родинними зв'язками: *предок-дивак, каліка-дочка, бідаха-дід, месник-дід, мірошник-дід* (М. Рильський); професійною діяльністю чи родом занять: *швець-казкар, маляр-митець, дикун-маляр* (Юрій Клен), *маляр-поет* (П. Филипович), *фурман-митець, бунтар-поет, добряга-композитор, невдаха-скрипаль* (М. Рильський); соціальним станом: *партач-маркіз, товстопуз-король* (Юрій Клен), *раб-бідолоха, ангел-цар, чорноризця-цариця* (М. Зеров), *загарбник-боярин, брехун-панок, гультяй-паніч, недотепа-селоц, деспот-цар, артист-кріпак* (М. Рильський); національністю: *жидова-багатирі, ляхка-гордівниця, краса-сіціліянка* (М. Зеров), *кабардинець-молодець* (М. Драй-Хмара), *турок-яничар* (М. Рильський). Прикладковий компонент може

вказувати на характерологічні ознаки, розумові здібності, рід занять чи захоплення, соціальний стан, зовнішні особливості осіб.

Специфічними і не випадковими в словнику неокласиків є ряд юкстапозитів із означуванням компонентом „бог”: *бог-коханець, бог-месник* (М. Зеров), *кумедник-бог* (Юрій Клен). Поява таких номінацій, які в контексті позначають античних богів, зумовлена перекладацькою діяльністю поетів „п'ятірнього грона” та їхнім захопленням античною літературою і тематикою.

У назвах тварин і рослин прикладковий компонент виділяє в основному зовнішні особливості означуваного денотата: *лось-рогач, велетень-орел, орел-сизокрил* (М. Рильський), *велетень-бронтозавр, велетень-кажсан* (Юрій Клен), *павук-сивак, велетень-розмай* (М. Драй-Хмара), *велетень-сосна* (П. Филипович). Поєднання компонентів у таких утвореннях є логічно вмотивованим. Юкстапозит виконує номінативну та характеризувальну функції. Експресивнішими є номінації з метафоричним поєднанням компонентів, зумовленим життєвим досвідом та емоційно-психічним станом автора в момент сприйняття навколишньої дійсності: *іскорка-бджола* (Юрій Клен), *кінь-змія, дурень-хорт, зоря-вербена, берізка-сирітка* (М. Рильський), *вовк-драпіжник, береза-жалібниця* (М. Зеров).

Традиційними для поетичного мовлення є в словнику неокласиків юкстапозити – назви явищ природи: *місяць-гостонько, вітер-сторож* (П. Филипович), *сонце-радість, сонце-велетень, місяць-недобір* (М. Драй-Хмара), *місяць-білоріг* (Юрій Клен), *місяць-срібноріг, вітер-срібнокрил* (М. Рильський). В окремих інноваціях компоненти можуть перебувати в родо-видових відношеннях (*вітер-буревій, вітер-завірюха* (Юрій Клен)) або поєднуватись на основі подібності означуваного денотата з тим, який є означенням (*блискавка-змія* (М. Драй-Хмара), *блискавка-шабля, острів-хмара, крило-хмара, хмари-шати* (М. Рильський)).

Численну групу формують складені утворення, які позначають різноманітні конкретні предмети: *парасоль-парашут, калоша-корабель, цяцька-пістолет, краса-вінок* (М. Рильський), *ковдра-накидка, триколір-прапор* (Юрій Клен), *пломін-стріла* (М. Зеров). З виразною негативною конотацією, вираженою прикладковим

компонентом, виділяються найменування військової техніки: *потвора-танк, дракон-літак* (Юрій Клен).

Серед юкстапозитів – назв почуттів та емоційно-психічних станів переважають ті, які пов'язані з негативними переживаннями: *туга-клекіт, клекіт-сум, рана-мука, мука-гра, мука-прокляття, морока-скорбота* (М. Рильський), *жаль-нарікання, турботи-прикроці, життя-страждання, мука-катування* (М. Зеров). Така тенденція пояснюється соціально-психологічними факторами: усе „добре” вважається нормою, а до поганого хочеться привернути увагу, чому сприяють різноманітні нестандартні засоби і форми вираження [6: с. 33].

Меншою кількістю номінацій представлені юкстапозити, що позначають: частини тіла, органи істот: *очі-стріли, іскри-очі, віяло-хвіст* (М. Рильський), *милиця-нога* (Юрій Клен), *серце-крижина* (П. Филипович); елементи ландшафту: *лан-переліг, струмок-водопій* (М. Зеров), *скеля-гора* (Юрій Клен), *дзеркало-ставок* (М. Рильський); різноманітні будівлі, споруди, установи: *будинок-дивогляд, завод-велетень, бабуся-школа* (М. Рильський), *бабуся-хата* (Юрій Клен), *лабіринти-житла* (М. Зеров); часові поняття: *зуба-вічність* (М. Зеров), *провесна-весна, осінь-маляр* (М. Рильський), *мить-хвилина* (Юрій Клен).

Загалом індивідуально-авторські юкстапозити неокласиків створені за мовними моделями з поєднанням семантично сумісних компонентів. В основному вони вживаються для виділення якоїсь ознаки, важливої в певному контексті. Такі номінації є продовженням традицій творення складених слів Т. Шевченком (*журба-туга, туга-нудьга, гора-хвиля, лихо-злидні, щастя-доля*), Лесею Українкою (*туга-журба, туга-жаль, верба-*

матусенька, цвісти-процвітати, світити-палати) [Ілюстрації взято з: 2: 140, 152, 153, 156; 3: 208]. Зрідка у творчості неокласиків зустрічаються складені найменування з несподіваним поєднанням компонентів, напр., *ритм-обід, рима-шпиця*. Порушення норм семантичної сполучуваності призводить до появи експресивних номінативних одиниць.

Подальші дослідження авторських юкстапозитів є перспективним, оскільки дозволить розкрити закономірності їх творення та функціонування в художніх текстах і виявити потенції у сфері узуального словотвору складених найменувань.

ЛІТЕРАТУРА

1. Вокальчук Г.М. Індивідуально-авторські юкстапозити в українській поезії 20-30-х років ХХ століття // Актуальні проблеми сучасної філології. Мовознавчі студії. Зб. наук. праць Рівненського держ. гуманітарного ун-ту. Вип. 10. – Рівне, 2002. – С. 102-109.
2. Єрмоленко С.Я. Фольклор і літературна мова. – К.: Наук. думка, 1987. – 245 с.
3. Колесник Г.М. Слово крилате, мудре, пристрасне: Лексична синоніміка поетичної мови М.Т. Рильського. – К.: Наук. думка, 1965. – 223 с.
4. Українська мова: Енциклопедія / Редкол.: Русанівський В.М., Тараненко О.О., Зяблюк М.П. та ін. – 2-ге вид., випр. і доп. – К.: Вид-во „Укр. енцикл.” ім. М.П. Бажана, 2004. – 824 с.
5. Шанский Н.М. Очерки по русскому словообразованию. – М., 1968.
6. Шаховский В.И. Эмотивный компонент значения и методы его описания. – Волгоград: Изд-во ВГПИ им. А.С. Серафимовича, 1983. – 96 с.

РЕЗЮМЕ

В статтє рассматриваются индивидуально-авторские сложносоставные слова, функционирующие в творчестве украинских неоклассиков. Анализируются особенности их образования и семантики. Обращается внимание на причины возникновения новообразований и их роль в тексте.

УДК 821.161.2: 801.631.5

Людмила ВОРОБІЙОВА, Ірина ВОРОБІЙОВА

НАЦІОНАЛЬНО-МОВНА КАРТИНА СВІТУ Й ФРАЗЕОЛОГІЯ (на матеріалі української, російської та англійської мов)

Предметом статті є фразеологія як засіб створення національно-мовної картини світу. Матеріалом для дослідження слугувала фразеологія мовних систем,

різних за культурно-історичними характеристиками: української, російської та англійської.

Поняття про картину світу як базисне в теорії

ЗМІСТ

Розділ I. Граматична будова. Проблема синтаксису	3
Шульжук К.Ф. Внутрішня структура предикативних компонентів складного речення	3
Шкарбан Т.М. Порядок розміщення частин і компонентів у складних конструкціях з однорідною супідрядністю	6
Шульжук Н.В. Неповні речення в структурі діалогічної єдності.....	9
Щербачук Н.П. Особливості функціонування комунікативних типів простого речення в діалогічному мовленні	12
Кузьмич О.О., Остапчук Ю.В. Причинові структури як вияв екзистенційного світобачення.....	17
Парфенюк Л.А. Імплицитність та редукція як синтаксичні засоби виразності в прозових творах (на матеріалі малих прозових форм кінця ХХ – початку ХХІ ст.).....	19
Ричагівська Ю.Є. Синтаксичний повтор та парцеляція як актуалізатори внутрішньо реченнєвої інформації.....	22
Розділ II. Актуальні проблеми морфології та словотвору	26
Мединська Н.М. Тривалентні дієслова багатократно-дистрибутивної і розподільної дії з подвійними префіксами	26
Пасічник І.А. Відприкметникова морфологічна вербалізація.....	30
Розділ III. Системні відношення в лексиці та фразеології.....	34
Павлова О.І. Синонімія в термінології та її особливості	34
Степанова О.І. Метафора як показник ідіостилю художнього мовлення.....	40
Вокальчук Г.М., Мамчич Т.І. Частотний аналіз авторських лексичних новотворів у поетичному словнику „Молодої Музи”	44
Адах Н.А. Словник авторських лексичних новотворів у поезії Василя Барки	47
Гаврилук Н.В. Юкстапозити у творчому доробку неокласиків	50
Воробйова Л.М., Воробйова І.А. Національна мовна картина світу й фразеологія (на матеріалі української, російської та англійської мов)	53
Крайчинська Г.В. Етнокультурна основа польських та українських нумізматичних фразеологізмів	57
Крижанська О.М. З історії кольорів	62
Кірілкова Н.В. Фольклорні традиції в „Синіх етюдах” М Хвильового	65
Мандрик Н.В. Роль церковнослов’янської мови в процесі формування української літературної мови	69
Голоюх Л.В. Лексеми з національною конотацією в історичній прозі Р. Іваничука.....	73
Розділ IV. Актуальні питання лінгвістики тексту.....	79
Войцешук Л.А. Дискурс, мовленнєвий жанр та мовленнєвий акт як категорія організації мовного коду в комунікації	79
Науменко Н.В. Абетковий вірш в українській поезії	81
Тищенко О.В. Вербальні формули побажань в ритуальному тексті: семантика і прагматика	84
Розділ V. Проблеми мовної освіти та культури мовлення.....	92
Лещенко Г.П. Соціокультурна компетенція як складова комунікативної україномовної компетенції школярів	92
Олексієвець Л.С. Сучасне ділове листування	95

Наукове видання
Актуальні проблеми сучасної філології
Мовознавчі студії
Збірник наукових праць
Випуск XIV

Упорядкування
та наукове редагування
Якимчук О.І.
Степанова О.І.

Технічний редактор
Литвак А.М.

Здано до набору 20 листопада 2006.
Підписано до друку 13 грудня 2006.
Формат 70x100¹/₁₆.
Папір офсетний.
Друк на ризографі.
Гарнітура Times New Roman Cug.
Умовн. друк. арк. 10,2.
Обл.-вид. арк. 9,2.
Тираж 100 прим.
Зам. .

Видавничі роботи: обчислювальний центр РДГУ
33000, м.Рівне, вул. С.Бандери, 12.
Рівненський державний гуманітарний університет.
(м.Рівне, вул. Остафова, 31; кафедра української мови)